

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123360031
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6123360031.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Antónie Bednarčík v právnej veci žalobcu: GAPAcAR, s.r.o., so sídlom Československej armády 10686/3, 036 01 Martin, IČO: 46 587 527, právne zastúpeného: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, o zaplatenie 77,62 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. 64Cb/40/2023 – 137 zo dňa 30.09.2024, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 77,62 eur od 28.05.2023 do zaplatenia a paušálnej náhrady nákladov vo výške 40 eur p r i p ú š ť a a v tejto časti rozsudok Mestského súdu Bratislava III č. k. 64Cb/40/2023 – 137 zo dňa 30.09.2024 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

II. Krajský súd v Bratislave odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. 64Cb/40/2023 – 137 zo dňa 30.09.2024 o d m i e t a .

III. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č. k. 64Cb/40/2023 – 137 zo dňa 30.09.2024 v napadnutých výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

IV. Súd n e p r i z n á v a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava III ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol návrh na prerušenie konania, vo výroku II. žalobu zamietol a vo výroku III. žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenia § 191 ods. 1, § 218 ods. 1, § 255 ods. , § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 261 ods. 9 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 788 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 797 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 806 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 77,62 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že neoprávneným odmietnutím vyplatenia časti nároku na náhradu škody titulom škodovej udalosti právneho predchodcovi žalobcu na motorovom vozidle značky VW Tiguan, EČV: A., vznikla škoda vo výške 777,20 eur. Žalovaný na základe oznámenia o škodovej udalosti nepriznal právneho predchodcovi žalobcu časť uplatnenej náhrady škody spočívajúcu v znížení hodinovej sadzby účtovanej servisom a znížení lakovacej konštanty. Právny predchodca žalobcu pohľadávku vo výške 77,20 eur (správne malo byť 77,62 eur-pozn. odvolacieho súdu) postúpil na žalobcu zmluvou zo dňa 12.05.2023.

Žalobca je toho názoru, že skutočnosti, ktoré žalovaný v Oznámení o poukázaní náhrady škody, resp. vo výpočtoch poistného plnenia uviedol, nemajú zákonný ani zmluvný podklad a pokladal ich za účelové.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Up/1190/2023 zo dňa 25.07.2023 navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný uviedol, že stanovil výšku primeraných nákladov na opravu, ktoré poukázal poškodenému a trval na kategorizácii žalobcu ako neautorizovaného servisu, teda krátení výšky normohodiny. Ku dôvodnosti krátenia výšky normohodiny a lakovacej konštanty uviedol, že likvidoval poistnú udalosť plne v súlade s čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6.

4. Žalobca sa vyjadril k odporu žalovaného tak, že rozlišovanie servisov v Oznámení o poistnom plnení na autorizované a neautorizované, resp. na zmluvné a nezmluvné nemá oporu v zákone a predložil rozsiahle citácie judikatúry preukazujúce dôvodnosť uplatneného nároku. K aplikácii čl. 12 VPP KAS 6 uviedol, že jeho aplikácia je zneužitím účasti na hospodárskej súťaži.

5. Žalovaný v reakcii na repliku žalobcu skonštatoval, že ustanovenie čl. 12 VPP KAS 6 označil ako zmluvné dojednanie, a preto ho nie je možné posudzovať v kontexte regulácie upravujúcej hospodársku súťaž z dôvodu, že táto regulácia by porušila zmluvnú voľnosť strán.

6. Následne žalobca navrhol prerušiť konanie z dôvodu, že v rozhodovacej činnosti súdov došlo k odchýleniu od ustálenej súdnej praxe, najmä rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 26Cb/31/2021 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/250/2022. Z dôvodu, že zásadná otázka je riešená v dovolacom konaní na Najvyššom súde SR sp. zn. 4Obdo/38/2023, navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 4Obdo/38/2023.

7. Súd prvej inštancie s poukazom na fakultatívnu možnosť prerušiť konanie podľa § 164 CSP vyhodnotil návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný, a preto ho zamietol. Ďalej poukázal na to, že v prípade prerušenia konania z dôvodov uvedených v návrhu žalobcu by pretrvával stav právnej neistoty medzi stranami sporu s vysvetlením koncepcie dovolania. V spore vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26Cb/31/2021 (aktuálne vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 4Obdo/38/2023) sa jednalo o bagateľný spor o zaplatenie 897,79 eur, v ktorom bol žalobca neúspešný v časti o zaplatenie 722,59 eur, kedy dovolanie do právneho posúdenia vylučuje znenie ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a) CSP, a teda dovolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4Obdo/38/2023 nebude riešiť žiadnu z právnych otázok, ktoré žalobca označil vo svojom návrhu na prerušenie konania. Ďalej uviedol, že aj dovolateľ (žalobca v aktuálne rozhodovanom spore) v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 CSP v podobe namietanej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP, a nie dovolací dôvod podľa § 432 CSP (nesprávne právne posúdenie veci). Dovolací súd preto nebude vo svojom rozhodnutí posudzovať právne posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu, ale len jeho procesný postup. Výsledok dovolacieho konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 4Obdo/38/2023 preto nebude mať žiadny význam pre rozhodnutie v aktuálne rozhodovanom spore.

8. Súd prvej inštancie po ustálení sporných skutočností v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na poistné plnenie vyplývajúci zo škody spôsobenej na motorovom vozidle právneho predchodcu žalobcu v rozsahu zamietnutej výšky plnenia titulom krátenia ceny normohodiny a výšky lakovníckej konštanty. Súd prvej inštancie vo vzťahu k argumentácii žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že aplikácia čl. 12 VPP KAS 6 je zneužitím účasti na hospodárskej súťaži, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 1Cob/111/2022, v rámci ktorej skonštatoval, že „zmluvná voľnosť pri uzatváraní poistnej zmluvy vyplývajúca z § 2 ods. 3 OZ umožňovala poistenému a poisťovni upraviť si poistnou zmluvou aj výšku ceny práce v sume 25 eur/Nh bez DPH, čo predstavuje spôsob určenia poistného plnenia v zmysle § 806 OZ (bližšie pozri bod 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), a to aj v prípade rozdelenia servisov na zmluvné a nezmluvné“. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal ustanovením čl. 12 ods. 5 a 6 VPP KAS 6. Pre úspech žalovaného v časti procesnej obrany spočívajúcej v neprimeranosti výšky ceny normohodiny a uplatnenej lakovacej konštanty by žalovaný musel preukázať, že konal v zmysle čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že žalovaný v konaní preukázal, že písomne informoval právneho predchodcu žalobcu o použití normohodiny a lakovacej konštanty plne v zmysle citovaného článku, a preto súd prvej inštancie posúdil použitie nižšej normohodiny a lakovacej konštanty podľa citovaného článku pri potvrdení klasifikácie žalobcu ako nezmluvného servisu ako plne súladné. Súd prvej inštancie sa zaoberal povinnosťou

poisťovateľa vyplatiť poistné plnenie v dojednanom rozsahu, ako aj aplikáciou § 806 OZ v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/73/2021 zo dňa 27.10.2021, ktoré je v súlade s § 788 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého sa poistnou zmluvou poisťovateľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu (t. j. v rozsahu uvedenom v poistnej zmluve a vo všeobecných poistných podmienkach v súlade s ustanovením § 806 OZ) poistné plnenie. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že poistným plnením, na ktoré má poistený právny nárok, nie je bez ďalšieho suma, ktorá bola poistenému fakturovaná autoservisom za opravu poisteného motorového vozidla, ale suma, ktorú je v zmysle zmluvných dojednaní obsiahnutých v poistnej zmluve a VPP povinný vyplatiť poisťovateľ poistenému. Nevyplatenie celej požadovanej sumy poisteným ako poistného plnenia poisťovateľom, automaticky neznamená, že poisťovateľ znížil poistné plnenie postupom podľa ustanovenia § 799 ods. 3 OZ, ale môže ísť (a vo väčšine prípadov aj ide) o určenie výšky poistného plnenia poisťovateľom podľa ustanovenia § 806 OZ. Predmetný záver platí aj vtedy, ak poisťovateľ určil výšku poistného plnenia v nižšej sume. Výška poistného plnenia preto podľa súdu prvej inštancie má byť v súlade s ustanovením § 806 OZ bližšie špecifikovaná v poistnej zmluve a v poistných podmienkach tvoriacich súčasť poistnej zmluvy, a preto článok 12 ods. 5 VPP KAS 6 predstavuje spôsob určenia poistného plnenia v súlade so zákonom (v súlade s ustanovením § 806 OZ). Súd prvej inštancie preto predmetné ustanovenie pre určenie výšky poistného plnenia aplikoval. Zároveň súd prvej inštancie skonštatoval, že zo strany žalovaného boli splnené podmienky predpokladané daným zmluvným dojednaním, keď vopred informoval poisteného o podmienkach a výške poistného plnenia. V tomto smere je právne irelevantné, akú sumu a v akom rozsahu žalobca (ako zhotoviteľ diela) fakturoval za opravu motorového vozidla objednávateľovi (poistenému), ale určujúce je, v akej výške má poistený podľa poistnej zmluvy nárok na vyplatenie poistného plnenia. Taktiež je podľa súdu prvej inštancie právne irelevantné tvrdenie žalobcu o povinnosti žalovaného nahradiť škodu, keďže predmetom konania nie je nárok poškodeného na náhradu škody, ale nárok poisteného na vyplatenie poistného plnenia, kedy autoservisom fakturovaná suma sa automaticky nerovná výške poistného plnenia, ktoré je poisťovateľ povinný vyplatiť poistenému. Súd prvej inštancie uviedol, že ak žalovaný v oznámení o poistnom plnení neuviedol, z ktorého ustanovenia VPP vychádzal pri určení výšky poistného plnenia, nejedná sa o dodatočnú zmenu dôvodov podľa § 797 ods. 4 OZ, ale ide len o špecifikáciu riadne a včas uvedeného dôvodu. Súd prvej inštancie následne uviedol, že časť argumentácie žalobcu, ktorá bola v konaní prvýkrát prezentovaná až v písomnej záverečnej reči a bola súčasťou ospravedlnenia žalobcu z pojednávania, je mimo rámca sporu a mimo rámec skutkových tvrdení uvedených v žalobe a v písomných vyjadreniach žalobcu v konaní, z ktorých žalobca vyvodzoval dôvodnosť žalobného návrhu, a preto sa nimi pri rozhodovaní nezaoberal. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno riadneho preukázania výšky už vyplateného poistného plnenia a žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal relevanciu žaloby v žiadnom rozsahu.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže si v konaní tento nárok neuplatnil.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. f) a písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť sumu 77,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 77,62 eur od 28.05.2023 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení žalobca namietal nesprávnu aplikáciu VPP na daný prípad. Z poistnej zmluvy vyplýva, že predmetom boli VPP KAS 4 a nie žalovaným deklarované VPP KAS 6 ako poistné podmienky, z ktorých súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia vychádzal. Odvolateľ namietal aj aplikáciu ObZ, keď predmetný nárok vyplýva z občianskoprávneho vzťahu, kedy právny predchodca žalobcu (právnická osoba) si poistil svoj majetok pre prípad jeho poškodenia, teda ide o občianskoprávny vzťah medzi žalobcom (poisteným/poškodený) a žalovaným (poisťovateľom/osobou povinnou nahradiť škodu). Poistený uzavrel podľa OZ a pri uzatváraní zmluvného vzťahu so žalovaným (uzatvorenie poistnej zmluvy) nekonal tak v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Uvedené skutočnosti žalobca zhrnul v rámci svojej Záverečnej reči, pričom na tieto súd prvej inštancie neprihliadal. Tieto skutočnosti však neprevyšujú rámec skutkových tvrdení uvedených v žalobe a ďalších podaniach. Z uvedeného dôvodu žalobca v odvolaní vzal žalobu späť v časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky - úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov vo výške 40 eur podľa ObZ, a to na uplatnenie

príslušenstva pohľadávky v zmysle OZ. Ďalej odvolateľ namietal súdom prvej inštancie „INÚ“ aplikáciu poistenia pre podnikateľskú sféru prevzatú z názoru Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/111/2022. V danom rozhodnutí súd nesprávne predmetný vzťah označil ako „iný“, konkrétne ho mylne označil ako „podnikateľský“. Takáto argumentácia neobstoí, lebo sa jedná o občianskoprávny vzťah. V tejto súvislosti zároveň odvolateľ upozornil na „formulárové“ VPP ako jednostranné podmienky. Z uvedeného vyplýva, že nejde o dohodu medzi stranami, ale o jasne vopred definované podmienky, s ktorými poistený, resp. subjekt ešte len vstupujúci do poistenia musí súhlasiť, teda je absolútne irelevantné tvrdenie o tom, že poistený do poistného vzťahu so žalovaným vstúpiť nemusel a mohol si slobodne vybrať inú poisťovňu. Zmätočnosť a protichodné závery rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplývajú aj z toho, že v rozdielnych bodoch odôvodnenia rozsudku aplikuje rôzne právne predpisy. Následne sa odvolateľ zaoberal porušením hospodárskej súťaže a práva EÚ, ktoré vnútroštátne súdy opakovane ignorujú s poukazom na citovanú judikatúru, ako aj § 4 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, ktoré upravuje Dohodu obmedzujúcu súťaž. Poisťovne zakotvujú do svojich zmluvných dojednaní formulárové ustanovenia - obmedzenia voči neautorizovaným a nezmluvným servisom, čím znemožňujú tak hospodársku súťaž a konkurencieschopnosť týchto servisov, ako aj ohrozujú obmedzujú samotný zisk týchto servisov. Týmto postupom poisťovne, ako subjekty podnikajúce v sektore poistenia, nepriamo určujú výšku maximálnej ceny práce pre servisy, ktoré s nimi neuzatvoria zmluvu alebo nemajú dostatočnú ekonomickú silu, čím dochádza k zneužívaniu účasti na hospodárskej súťaži zo strany poisťovní. Uvedené podmienky zakotvené vo VPP sú preto ex lege neplatné. V tomto smere odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, a to vo veci C-32/11, Allianz Hungária Biztosító Zrt. a i. proti Gazdasági Versenyhivatal, v ktorom Súdny dvor EÚ konštatoval porušenie čl. 101 ods. 1 ZFEÚ. Odvolateľ ďalej namietal nesprávne a nedostatočné právne posúdenie, ktoré videl v nesprávnej aplikácii konkrétnych poistných podmienok v súlade § 806 a § 788 ods. 4 OZ. Poistná zmluva je dohodou oboch zmluvných strán, zatiaľ čo VPP, sú iba všeobecne platným formulárom, tvoriacimi súčasť poistenia, pričom poistený nemá právo ani možnosť akýmkoľvek spôsobom zasahovať do ich obsahu. Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani v rámci posúdenia okolností sporu neskúmal poistnú zmluvu, ktorá predstavuje jediný relevantný dokument, pretože jedine v nej sú dojednané podmienky v zmysle § 806 OZ. VPP sú iba formulárovým dokumentom poisťovne. V zmysle § 788 ods. 4 OZ sa od poistných podmienok možno odchyliť len, ak je to na prospech poisteného. Konštrukcie zakotvené do VPP žalovaného v žiadnom prípade nie sú v prospech žalobcu, resp. poškodeného/poisteného, a teda im nemôže byť priznaná právna ochrana. Poistná zmluva je individuálne dojednaná, čoho dôkazom je aj stanovenie maximálnej poistnej sumy odvíjajúcej sa od konkrétneho motorového vozidla, resp. jeho hodnoty. V zmysle vyššie uvedeného sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí obmedzil len na skúmanie nesprávneho znenia čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6, bez zohľadnenia podstatných náležitostí zmluvnými stranami dohodnutými v poistnej zmluve. Nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie je zrejmé, keď vo svojom odôvodnení rozhodnutia rozlišuje autoservisy len na zmluvné a nezmluvné, pričom aj v prípade nezmluvných platí rozlišovanie na autorizované a neautorizované, na ktoré žalobca poukázal. V tejto spojitosti poukázal odvolateľ na výšku poistnej sumy (38.290 eur), od ktorej sa odvíjajú ďalšie práva a povinnosti žalobcu ako poisteného a žalovaného ako poisťovateľa, a to najmä v spojení s povinnosťou žalovaného poskytnúť poistné plnenie v dojednanom rozsahu. Poistený sa priamo v poistnej zmluve dohodol na maximálnej možnej spoluúčasti, ktorou sa bude podieľať na následkoch z poistnej udalosti, a preto ďalšie spolupodieľanie na obnovenie veci do pôvodného stavu ako pred poistnou udalosťou je v rozpore s § 788 ods. 4 OZ, keďže majú platiť zmluvné dojednania priamo v poistnej zmluve a nie vo VPP. Predmetný rozsah je daný poškodením, teda skutočne vzniknutou škodou na konkrétnom vozidle, výškou poistnej sumy a spoluúčastou. Celková škoda na konkrétnom vozidle môže byť znížená len o spolučasť, ktorú si v rámci poistnej zmluvy zmluvné strany dohodli, pričom musí spadať do výšky dohodnutej poistnej sumy. Všeobecnými poistnými podmienkami nie je možné určovať konkrétnym spôsobmi výšku škody na poistenom majetku odlišne pre poistených, podľa toho, kde si dajú vozidlo opraviť. Ďalej odvolateľ poukázal na vyhlášku o stanovení všeobecnej hodnoty majetku a určovaní všeobecnej hodnoty vozidla v čase poistnej udalosti v zmysle tejto vyhlášky, ktorá stanovuje výšku škody na vozidle (čl. 12 ods. 3 VPP), čo je práve odrazom zákonného a spravodlivého spôsobu určenia výšky škody na poistenom majetku a nie svojvoľnosť jednej zmluvnej strany obmedziť výšku svojho protiplnenia v prípade, ak opravu vozidla vykoná neautorizovaný alebo nezmluvný servis (čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP). Odvolateľ poukázal aj na kritérium primeranosti a účelnosti vykonanej opravy. Zdôraznil, že žalobca nežiadal náhradu škody podľa OZ. Žalobca pri použití slova „škoda“ používal gramatické označenie - konkrétne poškodenie na vozidle, ktoré nastalo v dôsledku nehody, čo je gramaticky akceptovateľné ako škoda na vozidle v zmysle § 790 písm. a) OZ. V poistnej zmluve bola dohodnutá spolučasť ako jediná, zákonom akceptovateľná limitácia poistného plnenia. Odvolateľ

ďalej upozornil, že § 806 OZ jasne hovorí o poistných podmienkach, pričom doplnil, že tieto limitácie musia platiť pre všetkých poistených rovnako a nie v závislosti od toho, kde si dajú opraviť svoje poškodené vozidlo. Limitovať výšku poistného plnenia na sumu 20 eur/hod s DPH za normohodinu vo VPP pre neautorizované nezmluvné servisy nezodpovedá zásadám primeranosti a účelnosti a žalovaný sa touto zásadou neriadi. Limitácia normohodiny uvedená vo VPP žiadnym spôsobom nereflektuje ani hospodársky vývoj cien za normohodinu za opravu vozidla na trhu, nezohľadňuje narastajúcu infláciu, ani regionálne rozdiely v cenách normohodiny, ani cenu práce za opravu motorových vozidiel rôznych značiek a kategórií, pričom naproti tomu žalovaný má jednostrannú možnosť každoročne zdvíhať výšku poistného, ktoré žalobca ako poistený je povinný uhrádzať žalovanému. Následne sa odvolateľ vyjadril k zmluvnej voľnosti a jej hraniciam v kogentných normách. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolateľa poprel svojím výkladom právnych predpisov akúkoľvek kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka, v rámci ktorých zákon taxatívne stanovuje, že zmluvné strany sa nemôžu odchýliť ani žiadnym spôsobom obchádzať kogentný charakter ustanovení, a to § 788 a nasl. OZ. Žalobca v tomto smere uviedol že určenie poistnej sumy v poistnej zmluve a určenie maximálnej ceny práce pre neautorizovaný servis, ktoré je v rozpore so zákonnou právnou úpravou týkajúcou sa poistných zmlúv vo VPP, sú diametrálne odlišné pojmy. Podľa názoru odvolateľa záver súdu prvej inštancie, o tom, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno neobstojí, pretože súd nesprávne za dôkaz považoval VPP KAS 6, pričom predmetné VPP na konkrétny prípad nebolo možné aplikovať. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave BA sp. zn. 5Cob/148/2024. Žalobca predložil 2 cenníky servisov, čím preukázal primeranosť ním účtovanej ceny za vykonanú opravu. Zároveň predložil faktúru č. 20230399, ktorá v sebe zahŕňa vyčíslenie konkrétnej opravy, ale aj dôkaz o tom, že oprava bola vykonaná účelne a smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti čo žalovaný nerozporoval. Súd prvej inštancie taktiež akceptoval skutočnosť, že žalovaný poslal kalkuláciu a zoznam opravovní poškodenému e-mailom dňa 04.04.2023. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal skutočné doručenie a včas (t.j. po nahlásení poistnej udalosti a predtým ako odniesol vozidlo do servisu, ktorý si sám zvolil a ktorý už začal robiť úkony súvisiace s obhliadkou s odstrojením vozidla) týchto dokumentov na e-mail poškodenému, teda nie je zrejmé, akým spôsobom súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovanému sa podarilo uniesť dôkazné bremeno. Neexistuje dôkaz, ktorý by tvrdenia žalovaného preukazoval. Dokonca aj samotné znenie e-mailu predloženého žalovaným vypovedá len o tom, že: „...v prílohe e-mailu Vám zasielame dokumenty z obhliadky Vášho motorového vozidla.“ Žalovaný počas celého sporového konania neuniesol dôkazné bremeno, a preto nepreukázal svoje tvrdenia, ani nevyvrátil tvrdenia žalobcu. Napriek tejto skutočnosti, súd prvej inštancie uviedol, že dôkazné bremeno sa nepodarilo uniesť práve žalobcovi, pričom žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo by dôkazné bremeno malo vôbec byť na strane žalobcu. Predmetom pochybenia je aj samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie neprihliadal v sporovom konaní na Záverečnú reč žalobcu, v ktorej zhrnul všetky skutkové a právne tvrdenia ním prezentovaných skutočností, čím preukázateľne odignoroval tvrdenia žalobcu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno riadneho preukázania výšky už vyplateného poistného plnenia, pričom ale túto skutočnosť ničím neodôvodnil ani neuviedol, ktorým dôkazom, alebo čím konkrétne tieto skutočnosti preukázal. Odvolateľ namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, právnej istoty a práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. V ďalšom podaní sa odvolateľ opätovne vyjadril k aplikácii zmluvnej voľnosti, porušeniu legislatívy EÚ v oblasti hospodárskej súťaže, k odlišnému posudzovaniu poisteného podnikateľa v porovnaní s inými poistenými a aplikácii Obchodného zákonníka. Zároveň odvolateľ doplnil, že aplikácia § 806 OZ nevylučuje potrebu aplikácie § 799 ods. 3 OZ s poukazom na kogentný charakter tohto ustanovenia. Žalovaného zmluvné dojednania rozširujú možnosť primerane znížiť poistné plnenie, a to nad rámec kogentných ustanovení § 799 ods. 3 a § 809 OZ a v rozpore s § 788 ods. 4 OZ, preto odporujú týmto ustanoveniam a sú podľa § 39 OZ neplatné. Ďalej odvolateľ poukázal na nezrozumiteľnosť a právnu neistotu vyplývajúcu z ustanovení VPP. Príslušné ustanovenie VPP je podľa odvolateľa v rozpore s § 37 OZ, keďže poistený nie je vopred informovaný o tom, aké plnenie mu bude priznané, čo vytvára právnu neistotu a porušuje zásadu určitosti právneho úkonu, nakoľko dané ustanovenie umožňuje poisťovní určiť výšku normohodiny v sume od 0 - 25 eur bez DPH, bez objasnenia, ako sumu za normohodinu poisťovňa určí, nakoľko vymedzuje len maximálnu možnú priznanú sumu, bez akýkoľvek ďalších kritérií výpočtu. VPP sú podľa názoru odvolateľa v rozpore s právnymi predpismi a zásadami dobrých mravov.

12. Na výzvu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP k možnému použitiu § 261 ods. 1 ObZ sa vyjadril iba žalobca, ktorý uviedol, že rozhodujúcim pre právne posúdenie predmetu sporu je poistná zmluva uzavretá podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj samotný nárok z titulu havarijného poistenia,

ktorý je rovnako upravený v Občianskom zákonníku. Právna úprava poistenia obsiahnutá v Občianskom zákonníku nerozlišuje medzi poisteným ako podnikateľom a poisteným ako spotrebiteľom, ale vychádza výlučne z postavenia poisteného ako zmluvnej strany poistného vzťahu. Z uvedeného dôvodu je potrebné aj otázku krátenia poistného plnenia posudzovať výlučne podľa relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka a zmluvných dojednaní poistnej zmluvy, a nie podľa osobitných kritérií viazaných na status poisteného. Skutočnosť, že poisteným je právnická osoba alebo podnikateľský subjekt, nemá vplyv na právny režim posudzovania nároku z havarijného poistenia, keďže rozhodujúce sú podmienky vzniku poistnej udalosti, rozsah poistného krytia a zákonnosť uplatneného krátenia poistného plnenia v zmysle Občianskeho zákonníka. V tomto smere žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, ako aj najnovšie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/20/2025, sp. zn. 3CoCsp/12/2025. Ďalej odvolateľ poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/37/2025, sp. zn. 3Cob/60/2025, sp. zn. 3Cob/60/2025, ktoré riešia dôkazné bremeno poisťovne pri krátení poistného plnenia, požiadavku konkrétneho a preskúmateľného odôvodnenia zníženia normohodiny práce, neprípustnosť jednostranného a neodôvodneného určovania výšky plnenia prostredníctvom systému Audatex, ako aj rovnocenné postavenie autorizovaných a neautorizovaných autoservisov. Žalobca má za to, že bez ohľadu na prípadnú aplikáciu § 261 ObZ zostávajú pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce vyššie uvedené hmotnoprávne závery týkajúce sa dôkazného bremena, primeranosti nákladov a zákonnosti postupu žalovaného.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, ako aj čiastočného späťvzťatia žaloby, dospel k záveru, že je potrebné čiastočné späťvzťatie žalobcu v odvolaní pripustiť a v späťvzťatej časti žaloby rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a konanie zastaviť, pričom vo zvyšnej časti je potrebné odvolanie žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku ako procesne neprípustné podľa § 386 písm. c) odmietnuť a v napadnutých výrokoch II. a III. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého po vyhodnotení dôkazov vyvodil správne právne závery premietnuté do tejto výrokovej časti napadnutého rozsudku.

14. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzťatia.

15. Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzťatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzťatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

16. Podľa § 370 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

17. Žalobca v podanom odvolaní, teda po rozhodnutí súdu prvej inštancie a pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného rozhodnutia vzal žalobu späť v časti uplatnených úrokov z omeškania vypočítaných podľa obchodného práva, ako aj paušálnu náhradu nákladov vo výške 40 eur. Žalobca v odvolacom návrhu navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v rozsahu výrokov III. a IV., tak že zaviazá žalovaného zaplatiť sumu 77,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 77,62 eur od 28.05.2023 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. S ohľadom na to, že žalobca sa v návrhu na vydanie platobného rozkazu domáhal vydania rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zaviazá žalovaného zaplatiť sumu 77,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % ročne zo sumy 77,62 eur od 28.05.2023 do zaplatenia, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, ako aj náhradu trov konania, je z obsahu týchto podaní zrejmé (§ 124 ods. 1 CSP), že odvolateľ vzal žalobu späť v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 77,62 eur od 28.05.2023 do zaplatenia spolu s paušálnou náhradou nákladov vo výške 40 eur. Predmetné odvolanie bolo doručené žalovanému, ktorý sa v predmetnej veci nevyjadril. Následne bola žalovanému zo strany odvolacieho súdu doručená osobitne aj výzva podľa § 370 ods. 2 CSP na vyjadrenie k čiastočnému späťvzťatiu žaloby v zmysle podania žalobcu zo dňa 14.11.2024. Žalovaný sa k čiastočnému späťvzťatiu žaloby nevyjadril. Odvolací súd preto v súlade s § 370 ods. 1, 2 a 3 CSP, v dôsledku čiastočného späťvzťatia žaloby žalobcom v podanom odvolaní bez vyjadrenia žalovaného, pripustil toto späťvzťatie v časti úroku z omeškania vo

výške 4 % ročne zo sumy 77,62 eur od 28.05.2023 do zaplataenia spolu s paušálnou náhradou nákladov vo výške 40 eur a v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil.

18. Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

19. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

20. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

21. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

22. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o písm. a) zastavení konania, písm. b) odmietnutí podania vo veci samej, písm. c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, písm. d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, písm. e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, písm. f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, písm. g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, písm. h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, písm. i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, písm. j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, písm. k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, písm. l) zabezpečení dôkazného prostriedku, písm. m) nároku na náhradu trov konania, písm. n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, písm. o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

24. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

25. „Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovali konečným spôsobom“ (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/204/2013).

26. Z dikcie vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že o prerušení konania súd rozhoduje uznesením, avšak pokiaľ súd návrh na prerušenie konania zamietne, nerozhoduje samostatným uznesením, ale uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je v takom prípade súčasťou meritórneho rozhodnutia vo veci samej. Zákonodarcu v citovanom ustanovení § 357 písm. n) CSP vymedzil prípustnosť odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie iba v prípade, ak súd rozhodol o prerušení konania, a to z dôvodov uvedených v § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. V prípade, ak bol návrh na prerušenie konania zamietnutý, nie je proti takémuto uzneseniu odvolanie v zmysle § 357 písm. n) CSP a contrario prípustné (totožne Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1204 s.). Vzhľadom na skutočnosť, že proti rozhodnutiu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 08.08.2024, odvolanie nie je prípustné, odvolací súd s poukazom na § 386 písm. c) CSP odvolanie žalobcu v rozsahu výroku I. napadnutého rozsudku odmietol.

27. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 261 ods. 1 ObZ táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 261 ods. 9 ObZ zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.

32. Podľa § 788 ods. 1 OZ poistnou zmluvou sa poistiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poistiteľom poistnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poistné.

33. Podľa § 788 ods. 3 OZ súčasťou poistnej zmluvy sú všeobecné poistné podmienky poistiteľa (poistné podmienky), na ktoré sa poistná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím zmluvy tomu, kto s poistiteľom zmluvu uzavrel, oznámené.

34. Podľa § 788 ods. 4 OZ v poistnej zmluve sa možno od poistných podmienok odchýliť len v prípadoch v nich určených. V iných prípadoch sa možno odchýliť, len pokiaľ je to na prospech poisteného.

35. Podľa § 797 ods. 1 OZ právo na plnenie má, pokiaľ nie je v tomto zákone alebo v poistných podmienkach ustanovené inak, ten, na ktorého majetok, život alebo zdravie, alebo na ktorého zodpovednosť za škody sa poistenie vzťahuje (poistený).

36. Podľa § 797 ods. 2 OZ právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť (poistná udalosť).

37. Podľa § 797 ods. 4 OZ ak poistiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť.

38. Podľa § 806 OZ z poistenia majetku má poistený právo, aby mu bolo poskytnuté plnenie vo výške určenej podľa poistných podmienok, ak sa poistná udalosť týka veci, na ktorú sa poistenie vzťahuje.

39. Po oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalobcu odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutých výrokov II. a III. rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého zamietajúceho rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP dostatočne presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jednoznačne zrejmy myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovej časti napadnutého zamietajúceho výroku rozsudku, teda neopodstatnenosti nároku na zaplatenie časti poistného plnenia v zmysle poistnej zmluvy, keď pri stanovení poistného plnenia považoval za rozhodujúcu výšku poistného plnenia určenú podľa príslušného ustanovenia v poistných podmienkach. Súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil v súlade s § 806 OZ, keď uzavrel, že žalobca má nárok na poistné plnenie len v dojednanom rozsahu v zmysle čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6.

40. Odvolateľ v predmetnej veci namietal aplikáciu Obchodného zákonníka, keďže podľa jeho názoru predmetný nárok vyplýva z občianskoprávneho vzťahu, keď poistený uzavrel poistnú podľa Občianskeho

zákonníka a pri uzatváraní zmluvného vzťahu so žalovaným tak nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

41. V tomto smere nie je dôvodné tvrdenie odvolateľa, že súd prvej inštancie sa aplikáciou ObZ nezaoberal (na čo poukázal žalobca v záverečnom stanovisku), keďže tak ako uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, nezaoberal sa len tou časťou argumentácie žalobcu, ktorá bola mimo rámec skutkových tvrdení uvedených v žalobe a v písomných vyjadreniach žalobcu. Odvolací súd však v tejto súvislosti uvádza, že aplikácia Občianskeho zákonníka či Obchodného zákonníka je otázkou právnu, a preto ak súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že sa nezaoberal skutkovými otázkami uplatnenými prvýkrát v záverečnom stanovisku žalobcu, predmetné konštatovanie sa nevzťahuje na posúdenie nároku žalobcu ako obchodnoprávneho.

42. Súd prvej inštancie na daný prípad správne aplikoval § 261 ods. 9 ObZ (bod 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku), pričom aj v bode 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/111/2022, keď vo vzťahu k zmluvnej voľnosti dal do pozornosti, že práve v podnikateľskej sfére sa prejavia následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov vo forme znášania následkov vyplývajúcich z príslušných ustanovení zmluvných dojednaní. Na základe uvedeného je preto možné skonštatovať, že súd prvej inštancie správne posudzoval predmetný nárok žalobcu z titulu havarijnej - poisťnej zmluvy ako obchodnoprávny, resp. ako tzv. kombinovaný obchod (podľa § 261 ods. 9 ObZ).

43. Súd prvej inštancie síce v rozsudku neuviedol § 261 ods. 1 ObZ, na ktoré odkazuje § 261 ods. 9 ObZ, avšak absencia predmetného ustanovenia nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia, ani nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie predmetného vzťahu ako obchodnoprávneho. S ohľadom na uvedené preto odvolací súd vyzval strany konania na vyjadrenie k aplikácii § 261 ods. 1 ObZ v odvolacom konaní. Obchodný zákonník v § 261 ObZ, ktorý má kogentný charakter, upravuje presné pravidlá, podľa ktorých je možné určiť, či sa konkrétny záväzkový vzťah medzi dvoma subjektmi práva riadi Obchodným zákonníkom, alebo Občianskym zákonníkom (resp. predpismi občianskeho práva v širšom ponímaní). Zo znenia citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka vyplýva, že všeobecne sa záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ktoré sa vzhľadom na okolnosti týkajú ich podnikateľskej činnosti, riadia Obchodným zákonníkom v zmysle § 261 ods. 1. Zároveň na základe § 261 ods. 9 ObZ v prípade, ak záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, ktorý sa pri jeho vzniku zrejme s prihliadnutím na okolnosti týka ich vzájomnej podnikateľskej činnosti a tento záväzkový vzťah nie je upravený v Obchodnom zákonníku, avšak je ako samostatný zmluvný typ upravený v Občianskom zákonníku, spravuje sa tento záväzkový vzťah príslušnými ustanoveniami daného zmluvného typu v Občianskom zákonníku a zároveň sa spravuje Obchodným zákonníkom. Rozsah úpravy Obchodného zákonníka sa v tomto prípade potom vzťahuje iba na tzv. širší režim záväzku, to znamená že v zmysle Obchodného zákonníka sa posudzuje nielen premlčacia doba, ale aj otázky náhrady škody, odstúpenia od zmluvy, režimu zabezpečenia záväzkov a pod. Keďže ide o kombináciu ustanovení všeobecného vymedzenia zmluvného typu v Občianskom zákonníku a tzv. širšieho režimu záväzkového vzťahu v Obchodnom zákonníku, tieto záväzkové vzťahy sa zvyknú označovať aj ako kombinované obchody. Typickým príkladom kombinovaného obchodu je práve poisťná zmluva v prípade, ak ju uzavru dvaja podnikatelia v súvislosti sa ich podnikateľskou činnosťou.

44. Odvolateľ namietal, že jeho právny predchodca nekonal v rámci podnikateľskej činnosti na základe toho, že uzatvoril poisťnú zmluvu v zmysle OZ, čo je práve s ohľadom na aplikáciu § 261 ods. 9 ObZ ako kombinovaného obchodu nesprávnym záverom. V inej časti odvolania (str. 8) tvrdil, že poškodený neuzavrel poisťný vzťah v zmysle svojej podnikateľskej činnosti ako podnikateľský subjekt s iným podnikateľským subjektom s cieľom zisku. Zároveň odvolateľ tvrdil, že na túto časť poukázal už vo svojej záverečnej reči. Odvolací súd po preskúmaní obsahu záverečného stanovisku naproti tomu uvádza, že žalobca poukázal len na to, že „ak je poškodeným právnická osoba, je potrebné na predmetný spor používať ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože poistenie sa netýka jej podnikateľskej činnosti“, čo je všeobecným záverom vychádzajúcim len z toho, že na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že sporným bolo len to, či sa vo všeobecnosti poistenie týka alebo netýka podnikateľskej činnosti. Žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie preto nespороval, že právny predchodca žalobcu ako obchodná spoločnosť neuzavrel konkrétnu poisťnú zmluvu v súvislosti s predmetom podnikania zapísanom v obchodnom registri, resp. či majetok, ktorým bol zahrnutý do súboru poistenia vozidiel nie je obchodným majetkom. Zo strany

žalobcu tak jednak absentovali konkrétne skutkové tvrdenia o tom, že poškodený neuzavrel poisťný vzťah v rámci podnikateľskej činnosti ako podnikateľský subjekt za účelom dosahovania zisku, čo okrem iného predstavuje neprípustnú novotu v odvolacom konaní. V súvislosti s uvedeným však odvolateľ ani v odvolaní nevysvetlil, že ak bol právny predchodca právnickou osobou-obchodnou spoločnosťou, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť v rozsahu vymedzených činností vo výpise z obchodného registra, poistenie predmetného poškodeného motorového vozidla nebolo zahrnutým v obchodnom majetku podnikateľa a toto vozidlo nebolo ani žiadnym spôsobom využívané na vykonávanie predmetu činností zapísaných v obchodnom registri. V tomto smere absentujú skutkové tvrdenia žalobcu, a preto nie je možné ani prijať následný záver v zmysle § 261 ods. 1 ObZ, že uzatvorenie poisťnej zmluvy so žalovaným ako subjektom podnikajúcim v segmente poskytnutia poistenia vrátane poistení motorových vozidiel s podnikateľom, sa netýka podnikateľskej činnosti právneho predchodcu žalobcu. Okrem toho, celková zmätoknosť a protichodnosť záverov žalobcu v priebehu konania a potom následne v podanom odvolaní vyplýva aj z charakteru uplatňovaného nároku ako poisťné plnenie v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, keď si nárok na poisťné plnenie uplatnil ako obchodnoprávny s ohľadom na uplatnený úrok z omeškania a paušálnu náhradu nákladov podľa ObZ (v časti tohto nároku žalobca vzal žalobu späť až v rámci podaného odvolania).

45. Na základe uvedeného bol právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným právnym vzťahom medzi dvomi podnikateľmi, týkajúci sa podnikateľskej činnosti oboch účastníkov zmluvného vzťahu, čím bola založená pôsobnosť Obchodného zákonníka (príslušný odkaz v § 261 ods. 9 ObZ na odsek 1). Táto ostáva zachovaná na daný záväzkový vzťah napriek tomu, že ide o taký typ zmluvného vzťahu, ktorý bol ako samostatný zmluvný typ upravený iba v Občianskom zákonníku a nie aj v Obchodnom zákonníku. Prostredníctvom § 261 ods. 9 ObZ sa tento obchodno-záväzkový vzťah potom riadi kombináciou vymedzenia poisťnej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka a osobitných predpisov občianskeho práva pokrývajúcich predmetný poisťný vzťah a širší režim poisťného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným sa posudzuje podľa Obchodného zákonníka (bližšie pozri aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa kauzálnej príslušnosti pri posudzovaní vzťahu založeného havarijnou poisťnou zmluvou medzi dvomi podnikateľmi, a to rozhodnutie sp. zn. 6Ndc/35/2024 zo dňa 13.02.2025, sp. zn. 4Ndc/2/2025 zo dňa 20.02.2025, sp. zn. 9Ndc/13/2024 zo dňa 27.05.2024).

46. V kontexte posúdenia predmetného vzťahu ako obchodnoprávneho, odvolateľ namietal aj súdom prvej inštancie „INÚ“ aplikáciu poistenia pre podnikateľskú sféru, prevzatú z názoru Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/111/2022. Podľa názoru odvolateľa v danom rozhodnutí krajský súd nesprávne predmetný vzťah označil ako „iný“, konkrétne ho mal mylne označiť ako „podnikateľský“. S ohľadom na vyššie vyslovený záver o danom vzťahu ako obchodnoprávnom je predmetná námietka irelevantná. Odvolací súd však s ohľadom na nesprávnu odvolateľovu interpretáciu záverov vyslovených v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/111/2022, považuje za potrebné ozrejmiť, že z predmetného citovaného uznesenia nevyplýva „INÁ“ aplikácia poistenia pre podnikateľskú sféru, ako sa nesprávne domnieval odvolateľ. V predmetnom citovanom bode odôvodnenia sa totiž krajský súd zaoberal zmluvnou voľnosťou pri uzatváraní poisťnej zmluvy, ktorá umožňovala poisťovateľovi upraviť si aj maximálne výšky ceny za prácu, a to v prípade rozdelenia servisov na zmluvné a nezmluvné, keď v dôsledku rozdelenia servisov a úpravy ceny v poisťnej zmluve žalobca namietal zneužitie účasti na hospodárskej súťaži. Krajský súd upozorňujúc na informačnú povinnosť, v kontexte povinnosti každého pri uzatváraní zmluvy dbať na odstránenie toho, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov, zakotvenú pre občianskoprávne vzťahy, dal do pozornosti to, že v opačnom prípade (vyjadrené slovami Inak, čo neznamena „inú“ aplikáciu pre obchodnoprávne vzťahy) sa aj (zo slova aj vyplýva, že nielen v podnikateľskej sfére, ale aj v občianskoprávných vzťahoch) v podnikateľskej sfére, prejavia následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov. Následne krajský súd použil argumentum právnej logiky - argumentum a minori ad maius (úsudok od menšieho k väčšiemu), keď skonštatoval, že predmetný výklad, ak platí pre fyzické osoby - spotrebiteľa, platí aj pre podnikateľa.

47. V kontexte odvolateľovej námietky o nesprávnej aplikácii VPP KAS 6, keď z uzatvorenej poisťnej zmluvy vyplýva, že predmetom boli VPP KAS 4 a nie žalovaným deklarované VPP KAS 6 ako poisťné podmienky, spolu s predloženou poisťnou zmluvou č. 2459000163 v podanom odvolaní, odvolací súd upozorňuje, že ide o prostriedky procesného útoku, ktoré žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil, napriek tomu, že tak v zmysle § 154 CSP mohol urobiť, a preto ide o tzv. neprípustnú novotu v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, ktoré nie je možné použiť, keďže nebola naplnená ani jedna z výnimiek, ktoré zákon v zmysle § 366 CSP pod písm. a) až d) pripúšťa. Z obsahu spisu

vyplývalo, že strany sporu boli v priebehu prvoinštančného konania poučené podľa § 154 CSP o tom, že skutočnosti a dôkazy musia predložiť alebo označiť (resp. uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá znamená, že sú koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie, ktoré s odvolacím konaním predstavuje jeden celok. V materiálnom zmysle zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. V okolnostiach predmetnej veci je viac ako zrejmé, že odvolateľ napriek tomu, že uvedené námietky mohol použiť už v konaní pred súdom prvej inštancie, keďže mal poisťnú zmluvu k dispozícii, tieto opomenul, poisťnú zmluvu nepredložil, pričom predmetná argumentácia nenapĺňa taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt v zmysle § 366 CSP. Okrem toho samotný žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie odkazoval na znenie VPP KAS 6 (bod IV repliky žalobcu zo dňa 21.08.2023).

48. Napriek tomu, že predmetná námietka odvolateľa predstavuje neprípustnú novotu použitú v odvolacom konaní, považuje odvolací súd za potrebné nad rámec uvedeného doplniť, že súd prvej inštancie správne aplikoval poisťné podmienky označené ako VPP KAS 6. Odvolateľ opomenul, že jeho právny predchodca uzatvoril Dodatok č. 1 k poisťnej zmluve flotilovej č. 2459000163 zo dňa 26.09.2019 a zaradil poškodené motorové vozidlo do súboru-Havarijné poistenie 245 nebonus – súbor, pre ktoré platili VPP KAS 6. Podpisom predmetného dodatku právny predchodca prehlásil, že sa s týmito VPP KAS 6, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť poisťnej zmluvy, oboznámil a tieto v písomnej podobe prevzal. S ohľadom na uvedené je predmetný argument žalobcu nedôvodný.

49. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v bodoch 34.-40. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/73/2021 (ale aj v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/250/2022, sp. zn. 1Cob/111/2022 v obdobnej skutkovo a právnej veci, ako aj rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/97/2021) uzavrel, že čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6 predstavuje spôsob určenia poisťného plnenia v súlade so zákonom, teda § 806 OZ.

50. Žalobca odvodzoval uplatnený nárok z poisťnej zmluvy na havarijné poistenie osobného motorového vozidla. Ako vyplýva z § 788 ods. 1 OZ, poisťnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje, v prípade ak nastane v zmluve bližšie označená náhodná udalosť, poskytnúť plnenie v dojednanom rozsahu. Súčasťou poisťnej zmluvy sú všeobecné poisťné podmienky poisťiteľa, t. j. poisťné podmienky (§ 788 ods. 3 OZ), pričom v poisťnej zmluve sa možno od poisťných podmienok odchýliť len v prípadoch v nich určených, v iných prípadoch len pokiaľ je to na prospech poisteného (§ 788 ods. 4 OZ). Podľa ustanovenia § 806 OZ z poistenia majetku má poistený právo, aby mu bolo poskytnuté plnenie vo výške určenej podľa poisťných podmienok, ak sa poisťná udalosť týka veci, na ktorú sa poistenie vzťahuje.

51. V prípade vzniku poisťnou zmluvou predpokladanej poisťnej udalosti, je povinnosťou poisťiteľa vyplatiť poistenému poisťné plnenie v zmluvne dojednanom rozsahu. Povinnosť poisťiteľa nie je možné vykladať ako absolútnu, kedy je povinný vyplatiť poistenému automaticky poisťné plnenie v plnej výške, v akej si poistený nárok uplatní u poisťiteľa. V zmysle ustanovenia § 806 OZ má poistený v prípade poisťnej udalosti predpokladanej poisťnou zmluvou právo, aby mu bolo od poisťiteľa poskytnuté plnenie vo výške určenej podľa poisťnej zmluvy. Odvolací súd teda dodáva, že poisťným plnením, na ktoré má poistený právny nárok, nemusí byť bez ďalšieho suma, ktorá bola poistenému fakturovaná autoservisom za opravu poškodeného vozidla, ale suma, ktorú je v zmysle zmluvných dojednaní obsiahnutých v poisťnej zmluve a všeobecných poisťných podmienkach povinný vyplatiť poisťovateľ poistenému. Nevyplatenie celej požadovanej sumy poistenému ako poisťného plnenia poisťovateľom automaticky neznamená, že poisťovateľ znížil poisťné plnenie postupom podľa ustanovenia § 799 ods. 3 OZ, ale môže ísť (a vo väčšine prípadov aj ide) o určenie výšky poisťného plnenia poisťovateľom podľa ustanovenia § 806 OZ (teda napr. vo výške dohodnutej v poisťných podmienkach).

52. S ohľadom na znenie čl. 12 bod 5 písm. c) VPP KAS 6, súd prvej inštancie preto správne skonštatoval, že predmetný článok predstavuje spôsob určenia poisťného plnenia v súlade so zákonom podľa § 806 OZ pri oprave poisteného motorového vozidla v nezmluvných neautorizovaných opravovniach.

53. Odvolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie, keď na formulárové VPP, ktoré neboli v prospech poisteného, súd prvej inštancie neaplikoval § 788 ods. 4 OZ, v zmysle ktorého sa od poistných podmienok možno odchyliť len ak je to na prospech poisteného. V tejto súvislosti namietal, že súd prvej inštancie neprihliadal na poistnú zmluvu, ktorá limit poistného plnenia zakotvený v čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6 neobsahovala. Odvolateľ v rámci predmetnej argumentácie opomenul § 788 ods. 3 OZ, v zmysle ktorého platí, že súčasťou poistnej zmluvy sú aj všeobecné poistné podmienky, na ktoré sa poistná zmluva odvoláva. V danom prípade teda VPP KAS 6 boli súčasťou uzatvorenej poistnej zmluvy (a tak ako bolo uvedené vyššie, predmetná skutočnosť v konaní na súde prvej inštancie nebola sporná). Ustanovenie § 788 ods. 4 OZ sa nevzťahuje na situáciu, ak poisťiteľ postupuje podľa VPP, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy, ktoré nie sú v rozpore s poistnou zmluvou. Jednotlivé ustanovenia VPP môžu byť dojednané tak v prospech, ale aj v neprospech poisteného (výluky, povinnosti poisteného a iné obmedzenia). V zmysle § 788 ods. 4 OZ majú VPP prednosť pred zmluvnými stranami dohodnutými ustanoveniami v poistnej zmluve s výnimkou dvoch situácií, a to ak v súvislosti s daným zmluvným ustanovením VPP pripúšťajú možnosť odchyliť sa od nich alebo ak VPP nepripúšťajú možnosť odchylenia sa od nich, ale takéto odchylenie je na prospech poisteného. Všeobecné pravidlo prednosti odlišných zmluvných dojednaní pred všeobecnými obchodnými podmienkami v prípade poistných zmlúv neplatí. Odvolateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že v poistnej zmluve boli dojednaná len spoluúčasť ako jediný limit obmedzenia poskytnutého poistného plnenia v rámci rozsahu poistnej sumy. Odvolací súd uvádza, že na to, aby bolo možné konštatovať, že vo VPP boli limity cien práce pre nezmluvné a neautorizované služby dojednané v neprospech poisteného, by musela byť v zmluve táto výška poistného plnenia upravená odlišne (čo nebola), no predovšetkým by tieto rozhodné skutkové okolnosti, následne zakladajúce aplikáciu § 788 ods. 4 OZ, mal žalobca tvrdiť v priebehu konania na súde prvej inštancie, čo nespravil. Rovnako tak v priebehu konania na súde prvej inštancie nebola zo strany žalobcu doložená ani poistná zmluva (predložená ako neprípustná novota v odvolacom konaní), súd prvej inštancie mal k dispozícii len dodatok k tejto poistnej zmluve a VPP KAS 6, z ktorého vychádzal a na ktoré tento dodatok aj odkazoval. Okrem toho, ak by sa strany v otázke limitov a určenia výšky poistného plnenia podľa § 806 OZ dojednali odchyľne oproti čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6, muselo by byť takéto dojednanie výslovne súčasťou poistnej zmluvy (za situácie ak by VPP pripúšťali možnosť odchyliť sa od poistných podmienok alebo ak by to VPP nepripúšťali, ale bolo by to výslovne v prospech poisteného).

54. K námietke odvolateľa o porušovaní hospodárskej súťaže a práva EÚ, neplatnosti VPP z dôvodu porušenia hospodárskej súťaže, odvolací súd odkazuje na závery súdu prvej inštancie v bode 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Rovnako tak zo znenia bodov 35. - 40. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva zrejmy súlad citovaného ustanovenia so zákonom a nedôvodnosť námietky obmedzovania hospodárskej súťaže. Odvolací súd nad rámec uvedeného, vo vzťahu k neplatnosti VPP KAS 6 pre rozpor so zákonom v korelácii s § 4 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. platného v čase uzatvorenia poistnej zmluvy (v súčasnosti § 4 zákona č. 187/2021 Z. z.) obsahujúcim zákaz dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž, považuje za potrebné vysvetliť, že protisúťažná dohoda môže mať charakter tzv. horizontálnej dohody, t. j. uzatvorenej medzi vzájomne si konkurujúcimi podnikateľmi, ako aj dohody vertikálnej, t. j. uzatvorenej medzi podnikateľmi v dodávateľsko-odberateľskom vzťahu. Odvolateľ považoval za takúto protisúťažnú dohodu zakotvenie obmedzení voči neautorizovaným a nezmluvným servisom do zmluvných dojednaní ako formulárových dokumentov poisťovne. Postupom poisťovní so zakotvením znenia čl. 12 ods. 5 do VPP sa podľa názoru odvolateľa nepriamo určuje výška maximálnej ceny a obchodné podmienky, čo obmedzuje hospodársku súťaž tým, že zo súťaže sú vylúčení ostatní súťažitelia, čo negatívne ovplyvňuje vývoj podnikateľského priestoru. Odvolateľ týmto vyjadrením de facto tvrdí, že poistná zmluva uzatvorená medzi poisťovateľom a poisťníkom je dohodou obmedzujúcou voľnú súťaž. Odvolací súd preto logickým argumentom ad absurdum dopĺňa, že ak by prijal predmetnú právnu argumentáciu odvolateľa ohľadom neplatnosti poistnej zmluvy podľa § 39 OZ ako dohody obmedzujúcu súťaž, tak právnomu predchodcovi by nevznikol žiaden nárok na poistné plnenie, keďže zmluva by bola v celosti (nie len jej vybrané časti podľa odvolateľa) od počiatku neplatná. S ohľadom na charakter poistnej zmluvy, keď v zmysle § 788 ods. 1 OZ poistnú zmluvu uzatvára poisťiteľ, ktorý sa zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poistnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poistné (poisťník), je zrejmé, že takáto zmluva nemôže mať charakter dohody medzi tzv. konkurujúcimi podnikateľmi. Odvolací súd sa preto zaoberal tým, či v prípade poistnej zmluvy môže ísť o dohodu vertikálnu-uzatvorenú medzi podnikateľmi v dodávateľsko-odberateľskom vzťahu. Už len z toho, že v prípade dohody obmedzujúcej voľnú súťaž má ísť o dohodu medzi podnikateľmi, zosúlady

postup medzi podnikateľmi či rozhodnutie združenia podnikateľov (§ 4 zákona o ochrane hospodárskej súťaže), je zrejme, že argumentácia odvolateľa o tom, že poškodený neuzavrel poisťný vzťah v zmysle svojej podnikateľskej činnosti, je zmätočná a protichodná. Aj z nariadenia Komisie (EÚ) č. 461/2010 z 27. mája 2010 o uplatňovaní článku 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel vyplýva, že pokiaľ ide o distribúciu nových motorových vozidiel, distribúciu náhradných dielov a poskytovanie opravárenských služieb a údržby motorových vozidiel, umožňujú vymedziť v sektore motorových vozidiel kategóriu vertikálnych dohôd, ktoré sa môžu považovať za bežných okolností za spĺňajúce podmienky ustanovené v článku 101 ods. 3 zmluvy (bod 5). Na uvedené nadväzuje bod 6, v zmysle ktorého táto kategória zahŕňa vertikálne dohody o nákupe, predaji alebo ďalšom predaji nových motorových vozidiel, vertikálne dohody o nákupe, predaji alebo ďalšom predaji náhradných dielov na motorové vozidlá a vertikálne dohody o poskytovaní opravárenských služieb a údržby pre tieto vozidlá, keď sú tieto dohody uzatvorené medzi nekonkurujúcimi podnikmi, medzi určitými konkurentmi alebo určitými združeniami maloobchodníkov alebo opravovní. Takisto zahŕňa vertikálne dohody obsahujúce vedľajšie ustanovenia o poskytnutí alebo využívaní práv duševného vlastníctva. Pojem „vertikálne dohody“ by sa mal definovať tak, aby zahŕňal tak tieto dohody, ako aj zodpovedajúce zosúladené postupy. Z čl. 1 vymedzenia pojmov ods. 1 písm. a) nariadenia vyplýva, že „vertikálna dohoda“ znamená dohodu alebo zosúladený postup uzavretý medzi dvoma alebo viacerými podnikmi, z ktorých každý na účely dohody alebo zosúladeného postupu funguje na rozdielnej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca a ktoré sa vzťahujú na podmienky, za ktorých môžu strany nakupovať, predávať alebo opätovne predávať určité tovary alebo služby. Z príslušných ustanovení potom jednoznačne vyplýva, že za vertikálnu dohodu v rámci dodávateľsko-odberateľského reťazca sa nepovažuje poisťná zmluva uzatvorená medzi poisťovateľom a konečným zákazníkom-právnickou osobou, keď jej obsahom je určenie výšky poisťného plnenia podľa § 806 OZ (čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP KAS 6) pre nezmluvné a neautorizované servisy. Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na Oznámenie Komisie-Usmernenie o vertikálnych obmedzeniach (Ú.v. EÚ C 130, 19.05.2010, v ktorom je v odsekoch 24 až 26 uvedená definícia termínu vertikálna dohoda s vymedzením štyroch základných prvkov v bode 25. V rámci jedného zo základných prvkov je v odseku 25 písm. c) vysvetlené, že má ísť „o dohodu alebo zosúladený postup medzi podnikmi, ktoré na účely dohody pôsobia každý na rôznej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca. To znamená, že napríklad jeden podnik produkuje suroviny, ktoré ďalší podnik využíva ako vstup alebo že jeden podnik je výrobcom, druhý veľkoobchodníkom a tretí maloobchodníkom. Tým sa nebráni podniku, aby pôsobil na viacerých úrovniach výrobného alebo distribučného reťazca“. Z uvedeného pojmu dodávateľsko - odberateľského reťazca jednoznačne vyplýva, že nejde o dohodu medzi podnikmi, kde jeden z týchto podnikov je na konečným užívateľom tovaru alebo služby, teda konečným odberateľom ako v danom prípade poisťnej služby. Existencia akejkoľvek dohody medzi žalovaným a autorizovanými a zmluvnými servismi, nad ktorou by bolo možné uvažovať ako nad vertikálnou dohodou v zmysle vyššie uvedeného, a to o spôsobe, podmienkach a najmä o výške poisťného plnenia za práce autoservisov v tomto konaní nebola ani len tvrdená. Iba z obsahu príslušných VPP KAS 6 existenciu dohodu obmedzujúcich súťaž podľa § 4 zákona č. 187/2021 Z.z. (a rovnako tak ani predtým zo zákona č. 136/2001 Z.z.) nebolo možné vyvodiť. Okrem toho, aj v prípade existencie vertikálnej dohody medzi poisťovňami a servismi, by táto dohoda nemala vplyv na platnosť dojednaných poisťných zmlúv.

55. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že zmluvná voľnosť pri uzatváraní poisťnej zmluvy vyplývajúca z § 2 ods. 3 OZ umožňovala poistenému a poisťovní upraviť si poisťnou zmluvou aj výšku ceny práce v zmysle čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP KAS 6, čo predstavuje spôsob určenia poisťného plnenia v zmysle § 806 OZ, a to aj v prípade rozdelenia servisov na zmluvné a nezmluvné. Zmluvné a nezmluvné autoservisy môžu byť autorizované ako aj neautorizované. Označenie autoservisov na zmluvné a nezmluvné, autorizované či neautorizované nie je v rozpore s čl. 101 ods. 3 ZFEÚ, ktorý sa týka hospodárskej súťaže medzi podnikateľmi a združeniami podnikateľov navzájom pôsobiacich na spoločnom súťažnom trhu a nie medzi poisťovňami a poistenými a ich vzájomnými dohodami reflektujúcich predovšetkým princíp zmluvnej voľnosti. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na bod 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V kontexte odvolateľovej argumentácie o hraniciach zmluvnej voľnosti s ohľadom na kogentnú úpravu § 788 ods. 1, ods. 4 OZ, keď poisťovateľ sa zaviazal poskytnúť v dojednanom rozsahu poisťné plnenie, pričom poistený sa priamo v poisťnej zmluve dohodol na maximálnej možnej spoluúčasti, a preto ďalšie spolupodieľanie sa poisteného na vzniknutej škode je v rozpore s touto zmluvou, keďže majú platiť zmluvné dojednania priamo v poisťnej zmluve a nie vo VPP, je potrebné odkázať na bod 53. odôvodnenia tohto rozsudku.

56. V ďalšom podaní odvolateľ doplnil, že zmluvné dojednania rozširujú možnosť primerane znížiť poistné plnenie, a to nad rámec kogentných ustanovení § 799 ods. 3 a § 809 OZ, ako aj že tieto príslušné ustanovenie VPP sú v rozpore s § 37 OZ, keďže poistený nebol vopred informovaný o tom, aké plnenie mu bude priznané, ako aj že VPP sú v rozpore so zásadami dobrých mravov. Predmetné argumenty však odvolateľ doplnil až po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP). Odvolateľ na strane 21. odôvodnenia odvolania síce použil odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/45/2021, ktoré len upozornilo na kogentný charakter § 809, § 799 ods. 3 OZ, avšak takýto odkaz nenahrádza absenciu odvolacích námietok v kontexte neprimeraného rozšírenia možnosti znížiť poistné plnenie.

57. K otázke posúdenia kritérií primeranosti a účelnosti vykonanej opravy je potrebné uviesť, že tieto argumenty odvolateľa nie sú relevantné pre posúdenie priznania nároku na poistné plnenie v súlade s VPP KAS 6. Otázka primeranosti a účelnosti vykonanej opravy by bola podstatnou len v prípade, ak by na daný prípad VPP KAS 6 neupravili určenie výšky poistného plnenia pre nezmluvné a neautorizované servisy, resp. ak by obsahovali určenie tohto plnenia na základe kritéria primeranosti a účelnosti tejto opravy (prípadne, ak by išlo o náhradu škody podľa zákona o PZP, čo nebol daný prípad).

58. Odvolateľ namietal unesenie dôkazného bremena žalovaného v otázke skutočného doručenia kalkulácie a zoznamu opravovní e-mailom zo dňa 04.04.2023, ako aj to, že tieto dokumenty boli doručené včas (t.j. po nahlásení poistnej udalosti a predtým ako odniesol vozidlo do servisu, ktorý si sám zvolil a ktorý už začal robiť úkony min súvisiace s obhliadkou odstrojením vozidla). Ďalej poukázal na to, že žalovaný nevyvrátil v predmetnej otázke tvrdenia žalobcu. Zároveň v tejto súvislosti namietal, že súd prvej inštancie neprihliadal v sporovom konaní na záverečnú reč žalobcu, ktorou zhrnul všetky skutkové a právne tvrdenia ním prezentovaných skutočností, čím preukázateľne odignoroval tvrdenia žalobcu. Na danom mieste odvolací súd poukazuje na to, že námietka žalobcu o nedoručení kalkulácie (a splnenia podmienky podľa čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP-KAS 6) bola namietaná v konaní až v záverečnej reči. Súd prvej inštancie však v rozhodnutí uviedol, že „časť argumentácie žalobcu, ktorá bola v konaní prvýkrát prezentovaná až v písomnej záverečnej reči, ktorá bola súčasťou ospravedlnenia žalobcu z pojednávania je mimo rámca sporu a mimo rámec skutkových tvrdení uvedených v žalobe a v písomných vyjadreniach žalobcu v konaní, z ktorých žalobca vyvodzoval dôvodnosť žalobného návrhu, a preto sa nimi súd pri rozhodovaní nezaoberal“. Z uvedeného vyplýva, že práve v prípade námietky doručenia kalkulácie zo strany žalobcu išlo o uplatnenie skutkových tvrdení prvýkrát prezentovaných až v písomnej záverečnej reči, na ktoré súd prvej inštancie podľa § 153 CSP neprihliadal. Odvolateľ síce uvedený postup súdu prvej inštancie namietal, avšak k uplatnenej sudcovskej koncentrácii konania v zmysle § 153 CSP vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o nedoručení kalkulácie obsiahnutých až v záverečnej reči, je treba uviesť, že táto napĺňa zákonom stanovené podmienky. Odvolací súd upozorňuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/43/2018 zo dňa 26.02.2019, z obsahu ktorého vyplýva nedôvodnosť predmetnej námietky odvolateľa. „Strany sporu sú povinné rešpektovať pokyny súdu smerujúce k prejednaniu sporu, pričom zákon umožňuje súdu určiť stranám záväznú lehotu na predloženie vyjadrení obsahujúcich skutkové tvrdenia, prípadne na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov s tým, že v prípade nedodržania predmetnej lehoty súd nemusí na neskôr predložené tvrdenia alebo návrhy prihliadať, čo predstavuje procesnú preklúziu práva. Účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prietahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné. Táto skutočnosť je o to výraznejšia, ak je strana sporu zastúpená advokátom, ktorý by mal chápať význam a dôsledky sudcovskej koncentrácie konania, a ktorý by mal mať dostatočné vedomosti na to, aby posúdil, že nerešpektovanie výzvy súdu spojenej so sudcovskou koncentráciou môže mať za následok stratu sporu na strane svojho klienta. (k tomu viď aj: Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok . Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1497). „Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné, pretože by to mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na nariadenie ďalšieho pojednávania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Sudcovská koncentrácia konania podľa

§ 153 CSP (na rozdiel od zákonnej koncentrácie konania) je teda v diskrečnej právomoci súdu“ (bližšie pozri sp. zn. I. ÚS/535/2023 zo dňa 11.10.2023).

59. V predmetnom spore súd prvej inštancie vyzval strany konania na koncentrovanie ich vyjadrení, či návrhov na vykonanie dokazovania v zmysle § 153 CSP v rámci doručenia výzvy na dupliku (č.l. 98), predvolania na termín pojednávania dňa 25.06.2024 s poučením (č.l. 104), doručený právnomu zástupcovi žalobcu dňa 27.05.2024, kedy bolo možné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Následne súd prvej inštancie termín pojednávania vytýčený dňa 25.06.2024 zrušil (z dôvodu nahlásenia bomby na všetkých súdoch na území Bratislavy) a následne opätovne strany predvolal spolu s poučením aj o sudcovskej koncentrácii konania na termín pojednávania dňa 30.09.2024 (č.l. 108a), doručený právnomu zástupcovi žalobcu dňa 26.06.2024. Následne žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a v záverečnej reči doručenej súdu dňa 30.09.2024 uplatnil vyššie uvedené prostriedky procesného útoku-námietka doručenia príslušných dokumentov poisťovne právnomu predchodcovi žalobcu. V tomto smere je možné konštatovať, že uvedenie rozhodných skutkových okolností, ktorými žalobca vystavia svoj procesný útok, nie je možné považovať za včasné, ak je uplatnená až v záverečnej reči, keďže prihládanie na tieto tvrdenia by znamenalo aj odročenie nariadeného pojednávania. Protistrana by mala právo sa v prípade takto uplatnených sporných skutočností k nim vyjadriť, prípadne navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovania. Žalobca v tomto smere ani neodôvodnil uplatnenie predmetnej argumentácie ako prostriedku procesnej obrany až v záverečnej reči, pričom z obsahu vykonávaného dokazovania je zrejmé, že listinné dôkazy ako kalkuláciu nákladov, ako aj e-mailovú komunikáciu o zaslaní dokumentov z obhliadky spolu so zmluvnými opravovňami mal k dispozícii v súdnom konaní už od 15.08.2023 (č.l. 69), a preto je zrejmé, že ich mohol v konaní pred súdom prvej inštancie namietat' aj skôr. Žalovaný predmetné skutočnosti nenamietal ani pred doručením predvolania na pojednávanie dňa 30.09.2024, ani pred nariadeným prvým termínom pojednávania dňa 26.06.2024, ktoré predchádzalo pojednávaniu, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Odvolateľ v tomto smere v podanom odvolaní ani nenamietal, že predmetné dôkazy bez svojej viny nemohol označiť v priebehu konania na súde prvej inštancie už skôr (teda pred záverečným zhrnutím). Uplatnenie ďalšej procesného útoku a argumentov žalobcu, ktorými rozporoval predtým nesporné skutočnosti až v záverečnom stanovisku, za danej situácie nie je možné považovať za včasné. Súd prvej inštancie uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP v rozsudku (súd sa ani nemusí týmito argumentami žalobcu zaoberať a hodnotiť v tomto smere vykonané dokazovanie, keďže aplikuje len sudcovskú koncentráciu konania). Zároveň odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie neuplatnil sudcovskú koncentráciu konania na celú záverečnú reč žalovaného, ale len na skutkové tvrdenia žalobcom skôr v priebehu konania neuplatnené. Na záver k danej časti argumentácie odvolateľa, je potrebné poukázať aj na samotnú žiadosť žalobcu v záverečnej reči, v ktorej sa domáhal zo strany súdu prvej inštancie, aby odmietol „akékoľvek ďalšie dôkazy predložené žalovaným, aplikáciou sudcovskej koncentrácie konanie, nakoľko žalovaný mohol dôkazy predložiť už pri odpore alebo následnom vyjadrení, čo neurobil.“ Žalobca vyššie uvedené argumenty, ktoré boli obsahom jeho záverečnej reči a uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, uplatnil aj v odvolacom konaní, avšak v tomto smere ide o novoty (§ 366 CSP), na ktoré nie je možné prihliadať, keďže nevysvetlil, z akých dôvodov tieto argumenty nemohol použiť už skôr.

60. Následne odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo by malo byť dôkazné bremeno na strane žalobcu, pričom podľa jeho názoru neuniesol dôkazné bremeno žalovaný, ktoré svoje tvrdenia nepreukázal. S ohľadom na znenie príslušných VPP KAS 6 a určenie výšky poistného plnenia v súlade s § 806 OZ pre nezmluvné a neautorizované servisy, neboli dôvodné ani úvahy odvolateľa o krátení poistného plnenia v zmysle § 799 ods. 3 OZ a z tohto dôvodu aj presunu dôkazného bremena na žalovaného. Žalobca má predovšetkým povinnosť tvrdiť a preukázať skutočnosti, na základe ktorých vyvodzuje nárok na poistné plnenie, v opačnom prípade má neunesenie dôkazného bremena za následok jeho neúspech v spore. Na strane žalovaného bolo dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia príslušnej aplikácie čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP KAS 6, ako aj naplnenia podmienok tohto ustanovenia, čo tak ako bolo v konaní preukázané, splnené bolo. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že žalovaný postupoval podľa § 806 OZ v súlade s dojednanými príslušnými VPP a nekrátil poistné plnenie v zmysle § 799 ods. 3 OZ. Ak žalobca tvrdil, že „princípom havarijného poistenia je, že poisťovňa nahradí škodu na vozidle v dôsledku nehody, ktorá je vyjadrená, v prípade, ak si nechá vozidlo opraviť, vo faktúre“, je potrebné doplniť, že poisťovňa poskytne poistné plnenie iba v dojednanom rozsahu zodpovedajúcim príslušným poistným podmienkam, čo bol v danom prípade čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP KAS 6.

61. Odvolateľ namietať aj porušenie práva na právnu istotu v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, keď sa súd prvej inštancie mal odkloniť od ustálenej judikatúry, pričom v tejto spojitosti namietať nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Odvolanie v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP možno odôvodniť tým, že ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom v prípade nevysvetleného odklonu rozhodnutia od ustálenej judikatúry by bolo možné uvažovať o naplnení takej miery intenzity nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorá by poškodila stranu konania na jej ústavných právach a porušenia práva na spravodlivý proces (bližšie pozri R 111/1998, stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 03.12.2015, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016).

62. Odvolací súd však pripomína, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili. Avšak rovnako tak, je potrebné zdôrazniť, že s prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora EÚ. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (bližšie pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017, sp. zn. 4Cdo/186/2022). V tomto smere je možné skonštatovať, že odvolateľ s poukazom na citovanú judikatúru v podanom odvolaní (str. 24 odvolania) neodkázal na žiadne rozhodnutia, ktoré by v zmysle vyššie uvedeného bolo možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Odvolací súd v tomto smere pripomína, že každú jednu vec je potrebné zohľadniť vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam daného prípadu, ako aj konkrétnym sporným tvrdeniam strán sporu, ktoré sa následne dokazujú. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia, odvolací súd upozorňuje, že nie je nutné dať podrobnú odpoveď na každý argument strany konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zjavné len všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (bližšie pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 76/07). odvolací súd odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie za odôvodnené a presvedčivé.

63. V spojitosti s ustálenou rozhodovacou praxou odvolací súd dopĺňa, že žalobca opomenul uviesť rozhodnutia najvyšších súdnych autorít v obdobných veciach, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/38/2023 zo dňa 30.09.2024, pre ktoré žiadal žalobca predmetné konanie prerušiť. V citovanom rozhodnutí sa však najvyšší súd zaoberal len vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá nebola naplnená, a preto dovolanie dovolateľa odmietol. Predmetom prieskumu na dovolacom súde však bolo aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/111/2022-422 zo dňa 27.06.2024, ktorého závery odvolateľ namietať aj v predmetnom odvolaní. Najvyšší súd SR sp. zn. 5Obdo/24/2024 zo dňa 26.06.2025 dovolanie odmietol, keď v preskúmvanej veci nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Citované rozhodnutie bolo podrobené aj ústavnému prieskumu, pričom Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 634/2025-34 zo dňa 06.11.2025 odmietol ústavnú sťažnosť. V odôvodnení tohto rozhodnutia ústavný súd vysvetlil obsah pojmu ustálená rozhodovacia prax, ktoré zodpovedá výkladu tohto pojmu z rozhodnutia najvyššieho súdu R 71/2018. Navyše uviedol, že „do pojmu ustálená rozhodovacia prax však jednoznačne nepatria rozhodnutia odvolacieho súdu, na ktoré sťažovateľka poukazuje v ústavnej sťažnosti a aj vo svojom dovolaní“. Okrem toho, ústavný súd v bode 19. a 20. rozhodnutia konštatoval naplnenie požiadaviek na kvalitu odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vyplývajúce z práva na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti uviedol, že najvyšší súd „odkázal na právne závery odvolacieho súdu podstatné pre rozhodnutie vo veci, a to že pri určení výšky poistného plnenia je určujúce, ako bolo právo na poistné plnenie dohodnuté v poistných podmienkach, pričom pri posúdení nároku na poistné plnenie je potrebné vychádzať v zmysle § 806 Občianskeho zákonníka z poistných podmienok. Dovolací súd rovnako zdôraznil, že odvolací súd pri aplikácii zmluvného dojednanja pre havarijné poistenie vo vzťahu k určeniu poistného plnenia vysvetlil jeho súladnosť s § 806 Občianskeho zákonníka pri akcentovaní zmluvnej voľnosti zmluvných strán pri uzatváraní zmlúv a vyjadril sa aj k obmedzovaniu hospodárskej súťaže (bod 37 napadnutého rozsudku krajského súdu). V rámci vysporiadania sa s námietkou neplatnosti zmluvných

dojednaní [čl. IX ods. 2 písm. c) zmluvných dojednaní] odvolací súd reagoval aj na čl. 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) obsahujúci zákaz dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž, pričom zdôraznil aj pravidlo „de minimis“, podľa ktorého konania, ktoré nemajú citeľný alebo potenciálny dopad na súťaž, nepodliehajú zakazu. Navyše v bode 41 napadnutého rozsudku krajský súd akcentoval princíp zmluvnej voľnosti, ktorý umožňoval poistenému a poisťovni pri uzatváraní poistnej zmluvy upraviť si aj výšku ceny práce, a to aj pri rozdelení servisov na autorizované a neautorizované, ktoré navyše nie je v rozpore s čl. 101 ods. 3 ZFEÚ“.

64. Úlohou odvolacieho súdu nie je ozrejmiť odvolateľovi skutkovú odlišnosť, či rozdielne právne posúdenie v jednotlivých rozhodnutiach krajských súdov. Napriek uvedenému považuje odvolací súd za nevyhnutné zaoberať sa odkazom odvolateľa na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/26/2024 zo dňa 27.03.2025, keďže ide o rozhodnutie rovnakého senátu rozhodujúceho aj v predmetnej veci. Predovšetkým krajský súd vo veci sp. zn. 1Cob/26/2024 skonštatoval ohľadom aplikácie § 788 a nasl., ako aj § 806 OZ, rovnaké závery ako v tomto rozhodnutí (porovnaj bod 50. a 51. odôvodnenia tohto rozhodnutia s bodom 38. až 40. odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 1Cob/26/2024). Rozdielnosť sa prejavila v skutkovej stránke veci sp. zn. 1Cob/26/2024 v otázke rozsahu sporných skutkových okolností a unesenia dôkazného bremena v časti aplikácie príslušného ustanovenia VPP zo strany poisťovne v priebehu likvidácie poistnej udalosti. Zo strany poisťovne v priebehu súdneho konania nebola tvrdená, ale ani preukázaná (poisťovňa neunesla bremeno tvrdenia, ale ani dôkazné bremeno) aplikáciu príslušného VPP počas likvidácie poistnej udalosti, a to aj s ohľadom na znenie príslušného ustanovenia, že o nákladoch podľa tohto ustanovenia mal byť poistený informovaný. Ako vyplýva z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 1Cob/26/2024 „...V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že priznaná suma poistného plnenia v rozsahu 21 eur bez DPH za normohodinu prác nekoreluje so žalovaným určenou sumou primeraných nákladov podľa Zmluvných dojednaní, čo s ohľadom na absenciu tvrdení, ale aj dôkazov preukazujúcich určenie primeraných nákladov na opravu vozidla zo strany žalovaného, ako aj dôkazov smerujúcich k aplikácii čl. IX ods. 2 písm. c) Zmluvných dojednaní, má za následok neunesenie dôkazného bremena žalovaného v rozhodnej otázke, a to odôvodnenia úhrady priznaného poistného plnenia v zmysle Oznámenia o poistnom plnení.“ V danom prípade však súd prvej inštancie v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku skonštatoval preukázanie písomného informovania právneho predchodcu žalobcu o použití Nh a lakovacej konštanty v súlade s čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6 (námietka odvolateľa o nedoručení kalkulácie a zoznamu zmluvných opravovní predstavuje neprípustnú novotu v odvolacom konaní-bližšie pozri bod 58., 59. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Žalobca teda včas (súd prvej inštancie aplikoval sudcovskú koncentráciu konania) nenamietal, že žalovaný v priebehu likvidácie neaplikoval čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6, resp. že by mu jeho prípadnú aplikáciu žalovaný neoznámil v rámci zaslanej kalkulácie nákladov a zoznamu opravovní. V priebehu konania na súde prvej inštancie žalobca síce namietal, že aplikácia čl. 12 ods. 5 VPP KAS 6 nebola uvedená v oznámení o poistnom plnení, čo však súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú argumentáciu (bod 43. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Predmetný argument však zo strany odvolateľa nebol namietaný v odvolacom konaní, preto sa ním odvolací súd ani bližšie nezaoberal. S ohľadom na uvedené sú preto aj odkazy na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/37/2025, sp. zn. 3Cob/60/2025 neadekvátne.

65. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nezistil také namietané logické nedostatky alebo rozpor a nezrozumiteľnosť jednotlivých záverov súdu prvej inštancie, ktoré podľa odvolateľa mali zakladať nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dostatočne argumentačne vysvetlil neopodstatnenosť nároku žalobcu spočívajúcom z nároku z titulu poistnej zmluvy, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdení o neoprávnene zníženom poistnom plnení, zatiaľ čo žalovaný preukázal naplnenie podmienok aplikácie čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP KAS 6 v súlade s § 806 OZ. Súd prvej inštancie dostatočne uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu (listinných dôkazov), ako aj príslušným právnym posúdením reagujúc na podstatné skutkové tvrdenia žalobcu.

66. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II. a III. ako vecne správny potvrdil.

67. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko tento mal síce v odvolacom konaní plný úspech, avšak v priebehu odvolacieho konania si žiadne trovy konania neuplatnil, ani mu zo súdneho spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevplyvajú.

68. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d), e) CSP).